

ZGODNJA POMLAD

Valentin Cundrič

KMEČKI FANT

Zvečer je moje telo njiva pšenice
in moja moška sila
v klasju.

Dekleta se mi smejejo
s srpi v rokah.
Žanjejo
dneve, ki mi klečijo
v tihi duši.

Kadar zapojo,
vztrepetam.
Zapirajo me
v svoje plave oči,
da begam
preplašen
kot prva večerna zvezda.

Zjutraj
sem polegla njiva,
veter prosim,
naj mi pomaga vstati.

KMEČKO DEKLE

Kot plugi
orjejo tvoje oči
po meni
in tvoje roke
so nad menoj
kot obzorje,
ki bo zarjo spočelo.

Legla sem v strugo
tvoje moči,
ukročena reka,
zajezena
pod slapom.

Kot splašena jata
je žalost odletela
pod sonce
in se razpršila
v svetel dan.

ZALJUBLJENOST

Naj stopim v votlino
z odprtimi očmi za sireno,
ki biva v njej?

Z rožnatimi verigami bo pripela
moje telo k svojemu.
Dnevi bodo šumeli mimo naju
kot reka mimo steklene vile.

Z njenimi nežnostmi
bom kot s tkanino
pokril gole stene življenja.

Naj stopim v votlino,
kjer biva?
Trave bodo šle po prstih za mano
in nama tiho postlale.

SNUBLJENJE

Njena ramena
so mehki divan gorskega snega
in njene oči
so rosna pajčevina glasbe.

Dvomi naj je ne odvedejo
od mene,
resnično jo ljubim,

sedeč v senci sveta.
Mah zadiši in rože so presunjene,
ko prihaja blizu.
Kladivo molka razbija
v zvonikih zelenja
in vodne kaplje šepetajo
na začudenih listih.

Naj je ne odvedejo dvomi.
Kličem jo z vsemi imeni.
Naj se skrije v moje življenje
in v evetno čašo moje zvestobe.

ZGODNJA POMLAD

Noč, sinja nereida,
stopa po raševini trav.

Skrila sem se
pred njo
kot siva skala
v brsteče žito.

Zatekla sem se v gmajno,
v vetrovo gradišče,
za plamenice skal.

Nisi prišel na okope
mojega hrepenenja,
kjer sem ti postlala ležišče
s krznom svojega
telesa.

Jokala sem,
ko je dirjala konjenica
dežja
mimo mene,
ko so stepo mojih
las
razkopali kiji
težkih kapelj.

LJUBEZEN

Ko si bo Kasiopeja
angelski obraz
zakrila,
bom ubil
vrtnarja
tvojega sramu.

Do tedaj bo najina ljubezen
brez strehe,
brez imena,
brez postelje ponoči
in ti brez nageljna
ženskosti.

Ubil bom
vrtnarja
tvojega sramu,
da boš postiljala
mojim lasem, mojim ustnicam,
mojim objemom.

PROSNJA

V temo so ugreznjeni
bregovi večera.

Bojiš se oditi.
Bojiš se senc,
ki lovijo zarjo
v umazane prste,
in dreves,
ki plešejo
mrtvaške plese
okrog ugaslega dneva.

Ne hodi!

Počakaj cekinaste zarje
in jutra,
ki nama bo
nov dan
odgrnilo...